

Publicerad 2012-05-27 21:52 av desert star

Ultraviolet

Larmet går, timmen slår

Evigheten finns i kärnan av mig

Den är dna, som är som en lång gyllene kedja i paradiset

Slingrar sig in i naturen och ger det identitet

Fjodor Dostojevskij säger att allt som innebär medvetande är sjukt

Vi radar upp våra skelett , samlar på hög, sönderdelar varann till så små bitar

För eller senare kommer då även kroppen att sluta lyssna på henne

Kanske är det celler som slutar lyda sin grymme diktator

Kanske är det allting vi har försökt att ordna som stör oss när det ligger framme

Slamsorna, det förflutna

Blir man rädd kommer även hästarna i psykets stall att rymma

Mardömmarna lägger sig i tunga lager

Skrik och demoner hemsöker henne om nätterna

Tillslut börjar hon omedvetet att förvrida verkligheten

Jag vill förstå vad som händer när larmen går

när timmen slår

när psyket domineras av sitt egna blod

kemin i det hela

sången i det innersta

vad det är som kan skaka en människa

så till den milda grad

att hon en dag

inte känner igen sig själv

när hon tittar sig i spegeln

det är som en armé av blodets röst och nervernas röst

jag ser områden i min hjärna som blir nerblodade

vunna landsområden för känslan

och partier som brinner

där förnuftet vinner mark

jag var låga

inte glöd

jag frågade ofta

lyssnade inte

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren desert star med Poeter.se id #37056 innehar upphovsrätten